

ARES HARİKALAR DİYARINDA

Derviş Zaim Boğaziçi ve Warwick üniversitelerinde sırasıyla İşletme ve Kültürel Çalışmalar (MA) eğitimi gördü. Yunus Nadi Roman Ödülü'nü kazanan *Ares Harikalar Diyarında* (1994) adlı romanından sonra ilk filmi "Tabutta Rövaşata"yı (1997) çekti. Yurtiçi ve yurtdışında birçok ödül kazanan bu filmi, yine benzer biçimde, prestijli birçok ulusal ve uluslararası festivallerden başarıyla dönen "Filler ve Çimen" (2000), "Çamur" (2003), "Cenneti Beklerken" (2006), "Nokta" (2008), "Gölgeler ve Suretler" (2011), "Devir" (2012), "Balık" (2014) ve "Rüya" (2017) adlı uzun metrajlı kurmaca filmleri ile "Paralel Yolculuklar" (2003; Ortak yönetmen: Panicos Chrysanthou) adlı belgesel izledi. *Rüyet* adlı ikinci romanı 2019'da yayımlanan Derviş Zaim, halen çeşitli üniversitelerde sinema konusunda ders vermektedir.

Dervif Zaim'in
YKY'deki kitapları:

Rüyet (2019)
Ares Harikalar Diyarında (2019)

DERVİŞ ZAIM

Ares Harikalar Diyarında

Roman

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5415
Edebiyat - 1546

Ares Harikalar Diyarında / Derviş Zaim

Kitap editörü: Devrim Çakır
Düzeltili: Çetin Şan

Kapak tasarımı: Nahide Dikel
Sayfa tasarımı: Mehmet Ulusel
Grafik uygulama: Arzu Yaraş

Baskı: Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Beylikdüzü Organize Sanayi Bölgesi Orkide Cad. No: 1/Z Beylikdüzü / İstanbul
Telefon: (0 212) 671 61 51 • Faks: (0 212) 671 61 50
Sertifika No: 28640

1. baskı: AFA Yayınları, 1994
2. baskı: İthaki Yayınları, 2015
YKY'de 1. baskı: İstanbul, Temmuz 2019
ISBN 978-975-08-4534-5

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2019
Sertifika No: 12334

Bütün yayın hakları saklıdır.

Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
[facebook.com/YapiKrediKulturSanatYayincilik](https://www.facebook.com/YapiKrediKulturSanatYayincilik)
twitter.com/YKYHaber
[instagram.com/yapikrediyayinlari](https://www.instagram.com/yapikrediyayinlari)

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

anneme; daima.

BİRİNCİ BÖLÜM

Yirmi üç yıllık yaşamı boyunca ters bir sözcük, ters bir davranış bekleyen Titorelli, bin dokuz yüz otuz sekiz yılının on bir mayıs sabahı, gece boyunca boğuştuğu korkulu rüyalarından uyandığı zaman yurttta, üç katlı ranzanın en üst katında sırtüstü yattığını fark etti.

Yavaş hareketlerle doğruldu, ranzasından indi ve dolabının üst gözüne sakladığı 7.65'lik tabancayı paltosunun iç cebine yerleştirdi. Palto yurt binasının dışındaki acıbakla ekili çiçekliğı yaladığı sırada parmaklarını burnuna götürdü, çiçeklikten kopardığı yaprağı kokladı. Kırdı, yeniden kokladı: Kampüste her şey her zamanki gibiydi. Geleceğın seçkin kadroları derse girmeye hazırlanıyor; geleceğın seçkin kadrolarına maliyetleri başka hesaplara kaydırmayı, başka yere kaydırlamayan maliyetleri en aza indirmeyi öğreten şımarık hocalar, örnek bir düzen uyarınca inşa edilen saygın binalar arasında araba park edecek boş bir yer arıyordu. Ortada kuşku ve belirsizlik namına hiçbir şey yoktu. Her şey her zamanki gibiydi.

Yaprağı yere attı, ayaklarını sürüye sürüye kantine doğru yürüdü. Kantinin rahatlıktan çok genişlik etkisi uyandıran mavi, yeşil, kül rengi duvarlarını süze süze çift kaşarlı tostunun üzerine incir reçeli döktü.

Tostu yarılacağı sırada rektörlük binasının önündeydi. Binanın giriş kapısından sonraki odada, keskin renklerin bir yeri olduğundan daha büyük gösterdiğini düşündü. Tostunun son lokmasını yuttu ve kendisine kimlik soran bekçiye ateş etti.

Yirmi dakika sonra kampüsün radyo istasyonunda, istasyonun kül rengi duvarları arasındaydı. İnsanda kapana kısılmışlık ve oyalanma duygusu uyandıran o duvarlara yasladığı rehineler arasından, öncelikle yıllık komitesi başkanını öldürdü. Sonra da elini Don Kişot marka paltosunun cebine soktu, bir kâğıt çıkardı, okuması için rektöre uzattı. Rektörün çatlak sesi istasyon binasını, kampüsü, dağları, köyleri, köylerdeki radyoları dolaştığı sırada gramofona eski bir taş plak yerleştirmeye çalışıyordu. Öyle ki ağır

ritimli, melodik yapılı bir Buridan parçası, o andan sonraki bir saat boyunca mikrofonun karşısında ecel teri döken rektörün titreşim sesine eşlik edip durdu.

“Tümünüz de” diye başladı rektörün sesi, “Tümünüz de sevgili dostlarım, iki porselen tabak, iki yumurta kadar birbirinize benziyorsunuz. Her şeyi bildiğinizi, anladığınızı, okuduğunuzu ve eleştirebileceğinizi düşünüyorsunuz. Hayatın size sunduklarından memnun, gönül rahatlığıyla semiriyor, tüketiyorsunuz. Oysa sevgili dostlarım; kendi kendini ortadan kaldıracığı noktaya doğru hızla ilerleyen bir dünyada artık iktidarlara güvenmemek gerekiyor. Güvenmemek gerekiyor çünkü iktidar, midelerimizi doldurma karşılığında yalnızca davranışlarımızı değil, düşlerimizi de denetleme hakkını kendinde görüyor. Kendimizle barışmamızı, çatışmaya girmememizi istiyor.

Sevgili dostlarım, fikri bunalım her zaman sağlık belirtisidir. Ancak ve ancak fikri bunalım sayesinde birilerinin size yalan söylemeye, iktidarın belirlediği gerçekleri yaymaya, dahası insanların düşlerini ele geçirmeye yöneldiğini fark edebilirsiniz. Size ait gizli tarihi korumak için düşlerinize ve uydurma hakkına sahip çıkın. Uydurmak bir haktır. Uydurmaktan utanmayın. Çünkü herhangi bir yüzeyselliğin ya da iktidarın el koyamadığı bir kaleyi gerektiğinde korumanın en güçlü yolu özgürce uydurmaktır. Özgürce uydurun.

Hepimiz acısı altında ezildiğimiz bir deneyimi başkalarına aktarmak için...”

Titorelli, sağ dizini parçalayacak kurşun sıkılmadan on beş saniye önce ayağa kalkmış, taş plağın öteki yüzünü koymak için gramofona doğru yürümüştü. Dizi parçalanmadan önce kül rengi gramofonun, lacivert saksının ve Mario Vargas Llosa'ya ait denemenin tuzla buz olduğunu gördü; mavi, yeşil, çividi, nefli bir yağmurun beynine hücum edeceğini fark etti, kurtulmak için kendini yere attı. Yere düşer düşmez silah sesleriyle yıkanan kül rengi odanın uzak köşesine doğru yuvarlandı, durdu, bacaklarını karnına çekti, kollarıyla yüzünü kapadı. O haliyle bir mart böceğinden, bir eklembacaklıdan farkı yoktu ve sen bu sabah korkulu rüyalardan sonra uyandığın zaman, böcek ilaçları üreten fabrikanın reklam ve halkla ilişkiler müdüründen günler öncesinden aldığı randevuya geç kalabileceğini düşündün.

Gerçeklik duygusu sürekliliğe bağlıdır derler. Sargasso Üniversitesi Yedinci Erkek Yurdu'nda, üç katlı ranzanın en üst katında yattığını anlayabilmen için yarım dakika gerekti. Yarım dakika sonra yavaş hareketlerle kol saatine baktın. Saat sekiz buçuktu.

Saat sekiz buçuktu ve senin böcek ilaçları üreten fabrikanın reklam ve halkla ilişkiler müdüründen aldığı randevuya yetişebilmen için kanatlanıp kuş olman gerekiyordu.

“Boş ver yetişirsin” dedi Ziya, “Dokuzdan önce kimse gelmez oraya.”

Tuvaletin kırık aynasında eğri bağladığın kravattı düzeltmeye çalışıyordu. Elini kravattan çekti, iki adım geriledi, mizah dergisiyle seni işaret etti. Ederken de,

“Don Kişot'tan beri” diye söze girdi; “Don Kişot'tan beri gülünç olmak bir erdem sayılıyor. Sen böyle bir erdeme sahipsin. Ne mutlu sana.”

“Sabah sabah bana saldırman şart mı?”

“Şart” dedi Ziya. “Başlar başlamaz sana saldırmam şart.”

Sarhoştu ve uyumamıştı. Akşamdan kaldığı sabahlarda kendini yorgun, kırgın, düş kırıklığına uğramış ama ne pahasına olursa olsun eğilmemiş bir roman kahramanı gibi gördüğünü bildiğin için üstüne gitmek istemedin. Çift kaşarlı tostı ağzına götürdün.

Tost yarılacağı sırada Ziya'nın yavaş adımlarına ayak uydurmaya çalışıyordun. Ayak uydurmaya çalışıyordun çünkü Ziya'nın asfaltı, manikürlü çimleri adımlayan bacağı, izinsiz girmenin yasak olduğu bir şantiyede kocaman bir vinçten yaptığı Bungee atlayışı nedeniyle incinmiş, dahası onu tutuklayan polis tarafından Yabancılar Şubesi'nde yediği dayak...

“Fotoğraflar buldum” dedi. “Titorelliyle ilgili fotoğraflar. Görmem lazım. Çıyan şeyler!”

Tostun yağlı kâğıdını çöpe, resimli romanlar, meyve kabukları ve bilgisayar çıktı kâğıtlarının arasına attın.

“Göstersene” dedin.

“Odaya gidelim. Sana vereyim.”

“Sorgu odasına mı?”

“Sorgu odasına gidelim” dedi dolgun bir sesle.

Yüzyıl önce misyoner Amerikalılar tarafından sorgu odası olarak inşa edilen çift pencere, tek kapılı kulübeye girer girmez sana doğru yürüdü.

“Doğum günü hediyen” dedi. “Belki için açılır.”

Uzattığı dosyayı aldın, açtın: Polisin operasyonundan sonra çekilmiş ilk fotoğraf: Titorelli, cam kırıkları, mermi kovanları, bir dolu şey arasında yerde ve siyah beyaz fotoğraflara özgü biçimde kan kaybediyor. Yanında yıllık komitesi başkanının cesedi var: Mikrofonun üzerine akmış bir beyin... Yıllık komitesi başkanının beyni mikrofonun üzerine akmış durumda. Resimdeki beyin yıllık komitesi başkanının beyni...

Derin bir soluk aldın, sayfayı çevirdin, sayfadaki fotoğrafın alt-yazısını okudun: Birbirimize güvensizlik göstermek zorundayız, ihanete karşı tek savunmamız bu. Kendi yazgımıza ve insanların ihanetine karşı yapabileceğimiz tek şey bu.

Dosyaya doğru eğildin, fotokopi sayfasını tırnağının ucuyla tırtıkladın.

“Nereden buldun bunları?” diye söze girdin. “Böyle iç açıcı hediye almadım hayatımda.”

Gülümsedi, elini mor renkli anorağının iç cebine soktu. Bir kutu teneke bira çıkardı, birayı açtı.

“Son fotoğrafa bak” dedi. “Özellikle altındaki yazıya.”

Vişne çürüğü kravatını düzelttin, cenaze töreniyle ilgili fotoğrafları hızla geçtin. Durdun, önündeki fotoğrafta her tarafından cam ve metal akan bir tımarhane odası var. Odanın ortasında demir bir karyola bulunuyor. Bu karyola, Titorelli'nin bilmem kaç ay yattığı, “Albatros” adlı öyküyü kaleme aldığı karyola! Titorelli'nin on bir ay yattığı, sevgilisine “en büyük başarısızlık başarmış olmaktır” diye mektuplar yazdığı karyola, bu karyola.

“Nereden çarptın bunları?”

“Bayan Kuo'dan aldım.”

Birkaç sayfa geriye gittin. Kâğıdı tırnağının ucuyla tırtıkladın. Sayfada rektör ve yıllık komitesi başkanının cenaze töreni var: Çelenk, siyah giysi, rozet, kalabalık, güç, gürültü, öfke...

Aksayan bir ayak sesi yanına gelinceye dek başını kaldırmadın. Fotoğrafa uzatılan parmağın tırnağı kir doluydu.

“Zaman çok kısa. Birbirimizi sattığımız gibi o da bizleri satıyor... Okudun mu orayı?”

Göğüs geçirdin, dosyayı kapadın.

“Bende kalsın” dedin. “Aceleyle olmayacak.”

“Kalsın” dedi. “Yalnız...”

“Yalnız ne?”

Büyük bir yudum aldı, kutuyu dudaklarından çekti.

“Yalnız” diye devam etti, “senaryoyla ilgili bir şeyler karaladım. Kampüsteki monotonluğu nasıl anlatacağız, efendime söyleyeyim, mekânlardan mekânlara nasıl geçeceğiz? Zamandan zamana nasıl atlayacağız?” Teneke kutuyu buruşturdu. Basket topuymuşçasına çöpe attı. Gürültü dindikten sonra yüzünü ekşittin.

“İçmesen götün kalkacak” diye söylendin. “Sabah sabah kendini...”

“Aslında doğru söylüyorsun” dedi. “Sabahları soğuk suyla yıkanmalıyım. Ciddi ve ağırbaşlı davranmalıyım. Sonracığıma...”

Kamburunu düzeltti.

“Vücudumu dik tutmalıyım. Daha yavaş ve vakur adımlarla yürümeliyim. Böyle...”

Birkaç adım attı, mor kaplı bir defter uzattı.

“Geçiş kısmına bak” dedi. “Bir yerden bir yere nasıl atlayacağız? Ortalarda olması lazım.”

Odanın ortasında kısa ve vakur adımlarla tur atıyordu. Pence-
renin önüne gelince sırtını daha da dikleştirdi, karnını içeri çekti,
omuzlarını geriye attı.

“Epey değiştirdim” diye söze girdi. “Kısaca anlatayım istersen...
Yolda belde düşünürsün.”

“Anlat” dedin. “Artistliği bırak yalnız.” Esas duruşa geçti.

Titorelli'nin “Albatros” adlı öyküsünde, eksen karakter farklı,
uzak ve ilgisiz mekânlara bir adımda geçebiliyordu. Geçebiliyordu
çünkü Titorelli, haritaların, ansiklopedilerin, cartların curtaların bir-
biriyle ilgisiz gibi gösterdiği mekânları, yan yana, iç içe geçirmekten
kaçınmamıştı. Teknik eski bir teknikti ama usturuplu kullanılırsa
kampüsteki bağlantıları, ilişkileri, ilişkisizlikleri çok daha kapsamlı,
çok daha derin bir şekilde verme olanağını sağlıyordu. Bu teknik
sayesinde cennetler ve cehennemler yan yana getirilebilir, üst üste
bindirilir; toplamalar, çıkarmalar yapılabilirdi. Dahası gizli bir el
belaların zembereğini hain hain kurar, odanın ortasında kısa ve
vakur adımlarla dolaşmaya devam ederdi.

“Bayan Kuo ne diyor? Okuttun mu ona?”

Burun kanatlarında enfes bir asimetri, burun oluşunun sağında
küçük bir ben vardı. “Okuttum” dedi. “Okudu.”

“Ne diyor?”

“Oturmamış diyor.”

“Paranoya, Roman ve Öteki Hazlar” adlı dersi veren Doçent Doktor Kuo, senaryonun oturmamış olduğunu, senaryoda insanlık trajedisi yakalanamadığını, Titorelli’nin edebi yapıtını temel alarak film çekmeye çalışmanın delilik olduğunu, bu işi ancak ve ancak içindeki ateşi söndürmüş, iyice ustalaşmış birinin yapabileceğini, senaryonun bu haliyle para bulmasının zor, hatta imkânsız olduğunu, para bulursa bile adamı başka engellerin bekleyeceğini...

Sözünü bitirmesini beklemeden dolaba doğru yürüdün, üniversite matbaasında bastırtdığın film projesi kitapçığını, senaryoyu aldın.

“Saçmalamış” diye başladın. “Resmen dansözlük yapıyor.”

“Doğru” dedi. “Dansözlük yapıyor. Bir entelektüele güvenilirmez.”

Senaryoyu çantana koydun; kurmaya başladın: Sigara içmenin yasaklandığı loş bir odada oturuyor, ziyaretçi kartını tırtıklayıp duruyordun. Duruyordun çünkü Reklam ve Halkla İlişkiler Müdürü acil bir iş için bir yere kadar gitmiş, yarım saat sonra geri döneceğini söylemişti. Yarım saat süresince bir akademisyene güvenilemeyeceğini ve lafı fazla uzatmadan esas çatışmayı nasıl alevlendireceğini düşündün.

“Beklettim sizi, kusura bakmayın” dedi jaluziyi açarken. Pencereden giren ışık masasının yanındaki bilgisayarı, geçmiş reklam kampanyalarına ait afişleri, oyma madenden yapılma deri koltukları aydınlattı.

“Rica ederim, önemi yok” diye sözcükleri döktün. Koltuğa iliştin. Ardından,

“Efendim” diye devam ettin: “Sizleri Sargasso Üniversitesi Sinema Kulübü adına rektörlüğün bizlere verdiği izinle rahatsız ediyoruz.”

Rektörden aldığın belgeye göz atması için biraz bekledin. Okurken gözlüğünün sapıyla çenesini kaşdı. Göz göze geleceğiniz anı bekledin.

“Okuduğunuz gibi” dedin, “Sargasso Üniversitesi Sinema Kulübü’nün bir buçuk yıldan beri devam eden bir çalışması var. Otuz beş milimetrelilik, doksan dakikalık bir film...”

Senaryoyu ve film projesi kitapçığını çantandan çıkarıp ona uzattın. İşaretparmağıyla gömlek yakasını gevşetiormuş gibi bir

hareket yaptı. Kitapçığı açtı. Kitapçığın hangi sayfasını okuyacağını merak ettiği için azıcık öne kaydıldı.

Projeye manevi destek sağlayan kültür ünlülerinin adlarını okurken kaşlarını azıcık yukarı kaldırdı. Söze girmek için sayfayı çevirmesini bekledin. Sayfayı çevirir çevirmez,

“Efendim” diye başladın; “Filmin bitirilebilmesi için rektörlük de dahil olmak üzere çok çeşitli yerlerden yardımlar aldık. Örneğin bir Çin firması bizlere on bin metrelik siyah beyaz negatif film bağışladı. Bir laboratuvar filmin banyo işlemleri sırasında çeşitli kalemlerde yüzde otuz beşe varan indirimler yapılabileceğini belirtti. Artı, teknik ekip piyasa koşullarının altında ücret alınabileceğini bildirdi.”

Reklam ve Halkla İlişkiler Müdürü maliyet tablolarına göz atıyor. Birazdan filme başlamak için gereken en az para miktarını öğrenecek.

“Ancak” diye devam ettin; “Ancak aldığımız yardımlar henüz şey değil... Eee... Yeterli değil. Şu aşamada sizden maruzatımız...”

Alçak uçuş yapan bir jetin çıkardığı gürültü camları zangırdatıyor. Gülümsemeye çalıştın.

“Sizden maruzatımız... Filmi bitirmemize yarayacak bir işbirliğinin mümkün olup olmadığını bizlere bildirirmeniz.”

Arkasına yaslandı, gözlüğünü çıkardı, sapını ısırıldı.

“Yabancı mısınız?” diye sordu.

“Evet” diye yanıt verdin. “Yabancıyım.”

“İngilizceniz hafif aksıyor” dedi. “Pek şey değil ama...”

Gülümsedin, ellerini kenetledin, kısa bir suskunluk anından sonra,

“Dilerseniz” diye başladın; “Dilerseniz sizlere filmle ilgili teknik bilgiler vereyim. Çalışmaların ne merkezde olduğunu daha iyi anlamanız açısından...”

“Buyurun” dedi dolgun bir sesle. “Dinliyorum.”

Senaryo, Sargasso Üniversitesi bünyesinde, grup çalışması sonucunda ortaya çıkmıştı. Çalışma sırasında üniversitedeki hocalardan danışman olarak yararlanılmıştı. Yönetmenin kulüpten olması düşünülmüyordu. Görüntü yönetmeni eski bir mezundu. Oyuncular okuldan bulunacaktı.

Dosyaları, bilgisayarını, kahve makinesini ve geçmiş reklam kampanyalarına ait bir afişi süzüyorsun. Afişte her hallerinden kâhya, aşçı, bahçıvan, masör, uşak, şoför, yat kaptanı ve özel pilot oldukları anlaşılan insanlar sizin için böcek öldürüyorlar. Mutlular. Mutlular ama afişin altındaki yazı çok yakın bir tehlikeye işaret ediyor: Başka

bir insana bağlı olan mutluluk sürüp gitmez. Onun için aerosol kullanın: Aerosol sağlığınız için. Mutluluęunuzun sürmesi için! Böküsan İlaç Sanayii!

Sargasso Üniversitesi öğretim görevlilerini, rektörün film için gereken paranın tümünü niye vermediğini soruyor. Anlatıyorsun.

Başka bir afiş: Böceklerle aerosollar İngiliz Kraliyet Ailesi'nin önünde polo maçı yapıyorlar. Afişin altındaki yazıda başkalarına bağlı olmayan mutluluğun aerosollar sayesinde birazdan geleceği belirtiliyor. Başka bir insana bağlı olan mutluluk sürüp gitmez ama aerosolun sağlayacağı mutluluk sonsuza dek sürecek. Aerosollar sayesinde başkasının götüyle osuracağız.

Yerde yanmamış bir kibrit var. Ellerini kenetledin. Kısa bir süre için aklından geçenleri dinledin. Sen buraya Titorelli'nin kafasındaki kurguyu gerçekleştirmek, onu film yapmak için geldin. Gerçekleştirmek istediğin kurgu karmaşık, muğlak, çelişki dolu. O kurguyu gerçekleştirirken tüm yapım öğelerini kendi kafanda canlandırdığın bütüne göre oluşturma hakkına sahip olmalısın. Bu hakkı elinden almak isteyenlere karşı çıkmalısın. Bu hakkı elinden almak isteyenlere hoşgörüsüz ve küstah davranmayı öğrenmelisin.

Yerde yanmamış bir kibrit var. Ellerini kenetlemekten vazgeçtin. Azıcık öne kaykılıp birkaç okkalkı yalan daha söylemek istedin.

Böküsan İlaç Sanayii filmi kotarabilmek için gerekli para miktarını –ki bu, dört milyon gibi, piyasa koşullarının oldukça altında bir toplama denk düşmektedir– verirse, filmin jeneriğine “Böküsan İlaç Sanayii'nin Değerli Katkılarıyla Gerçekleştirilmiştir” yazısı konacak, ayrıca filmi tanıtıcı nitelikteki kitapçıkların çeşitli yerlerine de şirketleriyle ilgili tanıtıcı yazılar yerleştirilecekti.

“Pardon” diyor. “Filmin konusu neydi acaba?”

“Şey” diye söze giriyorsun, “Film, kampüste geçen bir aşkı konu ediniyor.”

“Love Story?”

“Gibi! Masum bir aşk.”

Müdür sana bakmıyor; film projesi kitapçığının sayfasını çeviriyor. Çevirirken de soruyor:

“Yoksa kendinizi mi anlatıyorsunuz?”

Alay edip etmediğinden emin olmadığın için gülümsüyorsun.

“Kısmen” diye başlıyorsun, “Yani kendimizi anlatıyoruz tabii ama kendimizi anlatırken başkalarını da anlatıyoruz.”

“Ah! Öyle tabii” diyor, “Anlıyorum.”

“Biliyorsunuz, değerli olan da bu zaten.”

İşaretparmağını diliyle ıslatmaya çalışıyor. Sana hak veriyor. Veriyor ama bakışlarını senden olabildiğince kaçırmak istiyor. Kaçırmak istiyor çünkü senin filmi bu yıl içerisinde finanse edecek programları maalesef yok. Projenin değerinin farkındalar. Ayrıca şu anda filmi çekmek isteseler ceplerine en az on milyon koymaları gerekeceğini de biliyorlar. Ne var ki bu yıl böyle bir programa para ayırmaları maalesef mümkün değil. Buna rağmen öneriyi şirket yönetim kuruluna götürecektir, kararın olumlu çıkması için bizzat uğraşacaktı.

Kravat düğümünü sıkıştırdı. Güçlü ve dolgun bir sesle:

“Yalnız” dedi. “Benim öğrenmek istediğim şey... Eee... Filmi televizyonda gösterme garantisi veriyor musunuz bize? Böyle bir garanti verirseniz iş değişir belki...”

“Anlıyorum” diye yanıt verdin. “Ancak rektörle konuşmam lazım gösterme garantisi için...”

Gözün dışarıdaki taksilerdeydi. En erken ne zaman araman gerektiğini sorarken birbiriyle hiç ilgisi olmayan yerleri yan yana getirebileceğini, o yerlerin arasına umulmadık yapılar, ilişkiler serpiştirebileceğini, ilişkiden ilişkiye, mekândan mekâna pıt diye geçebileceğini düşündün. Enseni, saç diplerini kaşıydın. Taksidedydin. Dışarıyı süzüyordun. Dışarıda hemen hemen birbirinin aynı olan mağazalar, iki bin beş yüz liralık şarap içen sokak serserileri, bozuk telefon kulübeleri ve reklam panoları var. Reklam panosundaki taksinin arka koltuğunda gençten bir herif oturuyor. Delikanlı arabanın camından dışarıya bakıyor. Dışarıda Eiffel Kulesi'ne benzeyen bir kule, gudubet vitrinler ve Ziya'nın Bungee atlayışları yaptığı köprü görülüyor. Köprüyü geçtikten sonra Gotik bir kilisenin yanında reklam panoları yine seni bekliyor. O panolarda da aynı taksi ve arka koltukta oturan, gecekonduları süzen delikanlı var. Delikanlı kucağındaki çantayla oynuyor, gri palmiyelere, kumlu, kocaman alana, boş arsalar, Sargasso Denizi'ne bakıyor. Bakarken de çantasının sapıyla oynuyor.

Kucağındaki çantayı açtın. Resimleri çıkardın. Güvenlik kuvvetlerinin operasyonundan sonra çekilmiş ilk fotoğraf: Titorelli, cam kırıkları, mermi kovanları arasında yerde. Yanında yıllık komitesi başkanının cesedi var. Kan ve mikrofonun üzerine akmış bir beyin.

Flaşlar patır patır pathiyordu. Rektörün cesedini sedyeye koydular. Kan rustik masanın, kuşkirazından yapılan kütüphanenin üzerine sıçramıştı. Savcı olayın nasıl geliştiğine, kimin, kime, nerede ve nasıl ateş ettiğine ilişkin saptama yaptı. Bilmem kaç dakika sonra cesetler battaniyeyle örtüldü. Flaş sesleri deri atlasları, yerdeki 7.65'lik tabancayı, taş plakları okşamaya devam ediyordu.

Son fotoğraf Titorelli'nin intihar ettiği karyolayı gösteriyor. Titorelli sevgi dolu yalanlarını bu yatakta, bu odada yazdı. "Albatros" burada, hiçbir yaratıcılık, girişim ve eylem özgürlüğüne yer verilmeyen bu tumarhane odasında yazıldı. Senin filme almak istediğin satırlar bu siktirici yerde yazıldı.

Mor renkteki neon ışıklarının yanıp söndüğü bir levhaya bakmak için başını kaldırdın. Menkul kıymetler merkezi, oto galerileri, ince uzun büyük kumsallar, sac ve kartondan yapılan gecekondu evleri, sokak köpekleri, bir piroman tarafından geçenlerde ateşe verilen iş hanı...

Başını oynatmadan dikiz aynasına baktın. Yüzünde kuşkuyu gizlemeye çalışan bir gülümseme var. Yüzün hoşuna gitmedi.

Çantayı açtın, Ziya'nın Bayan Kuo'dan aldığı fotoğrafları dosyanın arasına koydun, çantayı kapattın. Kampüse geri döndükten sonra eski sorgu odasına gidecek, meditasyon yapacaksın.